

3.

MARC DUPEYRAT se usmál, když si po sobě znovu přečetl poslední řádky svého článku.

Štáb, o němž mluvil, byl jen on sám a jeho cesta nepřekročila 9. pařížský obvod. Co se týkalo těch „exkluzivních informací“, omezovaly se na pár kontaktů v Kuala Lumpur a na malajské deníky. Opravdu nic, kvůli čemu by se měl přetrhnout. Otevřel schránku s elektronickou poštou, napsal pár řádků šéfredктору Verghensovi a do mailu vložil přílohu s článkem. Připojil notebook k první wi-fi, kterou našel, a e-maily odeslal.

Mlčky hleděl na ikonu, která oznamovala, že e-mail odešel, a pak se zamyslel. Tyhle nepatrné úpravy pravdy patřily k rutině. *Le Limier* nikdy neměl žádné skrupule, ale Verghens vyžadoval víc. Jeho časopis, specializovaný na kriminální případy, měl mít vždycky náskok před ostatními novinami. Marc však představoval spíš zpožděné letadlo.

Protáhl se a rozhlédl po zlatavém přítmí, které ho obklopovalo, po kožených křeslech a vycíděných měděných ozdobách.

Už před dlouhými lety si za generální štáb zvolil tenhle luxusní hotelový bar, nacházející se jen pár kroků od náměstí Saint-Georges. Nevybral si ho jen proto, že to sem měl ze svého ateliéru blízko, ale zbožňoval tuhle atmosféru anglického pubu, v níž se mísila vůně kávy a doutníků a kde filmové a televizní hvězdy diskrétně poskytovaly interview.

Nedokázal psát sám. Už když studoval na fakultě, a dokonce ještě předtím na střední škole, psal dizertační práce v přeplněných kavárnách, uprostřed neuvěřitelného randálu a v páře kávovarovů. Přítomnost lidí mu umožňovala zvládat trému, kterou vždycky při psaní cítil. A navíc se bál samoty. Prázdného domu, do něhož se mohl kdykoliv vloudit nějaký zločinec a zabít ho. Náhle ho zastudilo a celým tělem projel záchvěv chladu. Ačkoliv mu bylo čtyřiačtyřicet, dětské strachy ho nepřestávaly pronásledovat.

„Dáte si ještě něco?“

Oslovil ho číšník v bílé vestě a vyčítavě hleděl na hromadu papírů, rozložených na dvou stolicích.

„Tohle je bar, pane. Nikoliv knihovna.“

Marc prohrabal kapsy a vytáhl pár drobných.

Číšník ironicky dodal:

„Možná kávu? A skleničku vody?“

„Skleničku vody. Výborně!“

Číšník odešel. Marc se zahleděl na eura, která držel v dlani. Ve slabém světle se mince matně leskly a charakterizovaly jeho finanční situaci. V duchu spočítal osobní rezervy, ale nenašel nic. Ani v bance, ani jinde. Jak se to mohlo stát? Vždyť před deseti lety patřil k nejlépe placeným reportérům v zemi?

Položil minci na stůl, cvrnkl do ní a roztočil ji. Spirála mu připomínala magickou lampu, v níž se promítal film jeho vlastního života. Jak by ho nazval? Chvilku přemýšlel a potom se rozhodl pro „Portrét posedlosti“.

Posedlosti zločinem.

Přesto to všechno začalo docela nevinně. Klavírem. Během dospívání. Marc v sobě nosil přesvědčení, že jeho život bude přesný jako partitura. Hudební třída na lyceu. Pařížská konzervatoř. Recitály a nahrávání desek. Jako klavírista chtěl být naprosto pragmatický. Odmítal patos a veškeré romantické odchytky. Když hrál *Goldbergovy variace* Johanna Sebastiana Bacha, nikdy nepoužíval pedál a zdůrazňoval matematický charakter kontrapunktů. Když interpretoval Chopina, snažil se nepřehánět rubato levou rukou, které skladbu houpalo jako starou potápějící se loďku. A když se pustil do Rachmaninova, rád odděloval od trojdobých úderů levou rukou melodii ve dvojdobém rytmu, kterou hrál tvrdě a zpříma.

Jeho tehdejší sebejistota závisela na prstech. Do budoucna nepředpokládal žádnou falešnou notu. A přesto se dostavila. Se zdrcující surovostí na podzim roku 1975. Smrt Amika, nejlepšího přítele, s nímž studoval na lyceu, uvrhla jeho život do chaosu. Marc ostatně tuhle událost v duchu naprosto popíral. Upadl do kómatu a probral se až o šest dní později. Když se probudil, na nic si nevzpomínal. Ani na objevení těla, dokonce ani na pár hodin, předcházejících této události.

Velmi rychle si uvědomil, že ho neštěstí nejen hluboce zasáhlo, ale že mělo ještě jeden vedlejší a perverzní efekt. Naprosto změnilo jeho vnímání hudby. Vůči klavíru najednou cítil

jakousi zhoubnou nevolnost, nechut', která mu bránila nejen hrát, ale vůbec hudbu vnímat. A tato propast se čím dál víc rozvírala. Utopily se v ní všechny naděje. Konzervatoř, zkoušky, recitály... Neřekl nic ani rodičům, ani psychiatrovi, jenž ho sledoval od chvíle, kdy upadl do bezvědomí. Jen s obtížemi složil hudební maturitu. Ale stroj se rozbil. Nemohl doufat, že by se dokázal odlišit od ostatních interpretů a že by mohl přinést něco nového do historie hudební interpretace. A tak se přihlásil ke studiu literatury na Sorbonně.

Málem se s tím vyrovnal, když mu zemřeli oba rodiče. Najednou. Na stejný druh rakoviny. Marc, v němž ještě doznívala jeho osobní traumata, sledoval tuto tragédii zpovzdálí. Ve skutečnosti si s oběma lékárníky z Nanterre nikdy nebyl moc blízký. Rodiče vůbec nerozuměli jeho ambicím. Vždycky mu připomínali kancelářskou sponku, nasazenou na stejný svazek papírů. Za sny zklamaného klavíristy nenesli žádnou odpovědnost. Jinak měl Marc ještě sestru, vytesanou ze stejného modelu maloměšťáka, která si pospíšila převzít rodinnou lékárnu. Změna turnusu, změna toku peněz.

Marc dokončil studia doktorskou prací na téma „Apuleiových Metamorfóz“ a pak začal hledat práci. Pečlivě sepsal životopis. Připadal si přitom jako trosečník, který posílá po moři lahve, z nichž oškrabal nálepku, aby byl vevnitř vidět vzkaz. Kdo v současném profesionálním světě hledá specialistu na neoplatonickou poezii? Posílal nabídky do všech organizací, v nichž bylo pracovním nástrojem pero. Do novin, reklamních agentur, nakladatelství... V podstatě mu to ale bylo fuk, rána se mu stejně ještě nezahojila. Tím, že opustil klavír.

A stal se zázrak. Jedny místní noviny mu odpověděly kladně. Byl to obyčejný deník se sídlem v Nîmes, ale důležité bylo, že měl dostávat peníze za psaní! Do nové profese se vrhl s nadšením. Odjel na francouzský jih a zjistil, že všechna pitoreskní klišé, kolující o tomto regionu, jsou pravdivá. Slunce, zlatavé pláně a pastely levandule nebo rozmarýnu. Každý pocit vnímal jako pytlík se sušenými bylinkami, které si dáváme mezi ložní prádlo. Vkradla se do něj vůně. Tlumená sladká a intimní, vsunutá do záhybů jeho bytosti.

Ubíhaly roky. Postupoval vzhůru a na živobytí si vydělával čím dál líp. Prodal sestře svou část rodinné lékárny a koupil si dům nedaleko Sommières. Vytvořil si okruh přátel, okruh sousedů, okruh „snoubenek“. Ve třiceti si už v departementu Gard natolik zvykl, že měl pocit, že se tam narodil. Amikovo drama mu už připadalo strašně vzdálené a psaní se stalo jediným smyslem jeho života. Samozřejmě že začal snít o tom, že napíše román. Každé ráno se probouzel dřív, aby napsal „mistrovské dílo“. Ale hlavně skoro zmizel jeho neklid. Dál sice navštěvoval psychiatra v Nîmes, ale noční můry začaly pomaličku ustupovat. Rudá barva, která mu občas zaplavovala hlavu,bledla a rozpadla se v prach, jakmile se probudil.

Jenomže podvědomě mu život začal otravovat jiný jed. Rutina. Dostředivé kruhy jeho života ho začaly svírat tak, že ho málem udusily. Každý den se mu dýchalo hůř a hůř. Už nevstával tak brzy, jen tak akorát, aby stihl ranní poradu. Večer si pouštěl televizi pod záminkou, že přece celý den „makal jako blbec“. Jeho sice miniaturní, ale přesto konkrétní profesní zájmy začaly vítězit nad spisovatelskými sny. Už nejedl, ale žral a začal si libovat